

lachte zenuwachtig, zoende ook de andere wang — dan, hoofd voorover, snikte ze 't plotseling uit op den broeiigen, zwart-wollen schouder. Een groote hand werd langzaam om Paulines leest geschoven, maar star, onveranderlijk schijnbaar, bleef het lange, goorbleeke gelaat; alleen de oogen knipten even; een paar tranen, matblikkerend, zakten met stootjes, den als een wortel breed uitlopenden neus langs, en tot in de diepe, bitter neerwaarts genepen mondhoeken. Huib, op korten afstand, had zijn schreden eerbiedig ingehouden. „Mevrouw Hermans!” zei hij enkel. Een paar seconden lag zijn met verlegen warmte als tastende blik in de starre, de sinds lang gedoofde oogen — die niets teruggaven.

„Kind, kind....”, verbrak dan eindelijk een vreemd doffe, bijna mannelijk zware stem het pijnlijke zwijgen, „je hadt beter gedaan met alleen te komen. Hoe moet dat nou? Je weet toch wel hoe het hier is. En dan dat telegram. Dat's brutaal, zei je vader.”

„Brutaal? Maar waarom dan toch in godsnaam?” kreet Pauline. „Ik ben toch geen kind meer! God, eeuwig en altijd.... En dát nu anders alles juist zoo goed, zoo heerlijk is! Ik ben zoo gelukkig met Huib, moeder! Met niemand anders zou 'k ooit kunnen trouwen — o, nooit en nooit!”

„Wij rekenen op ú, mevrouw.” Hoogland, dichterbij komend, sprak met gedempte, ontroerde stem. „Ik ken u al zoo lang. Pautje heeft me zooveel van u verteld — en van alles hier. Ik weet hoe lief u het kind hebt, en ook” — dieper nog daalde zijn geluid en werd eenigszins heesch „hoe lief en zacht u zelf.... eigenlijk bent....”

„Lief en zacht, ja....” Met stroeve bitterheid werden zijn woorden herhaald. „Daar kom je 'r nogal mee in de wereld.... Enfin.... Gaat u zitten, meneer, hier ja. En doe jij je goed af, Pau. Je vader zal wel aanstonds thuiskomen. Kunnen we verder zien.”

Het meisje — de eerste ontmoeting voorbij, haar hoogste spanning in snikken gebroken — lachte blijmoedig, door haar tranen heen, beet dan weer op de bevende onderlip. Haastig opzijwerpend mantel en hoed, kwam ze dicht naast Huib zitten, greep zijn hand in de hare, koesterend.

„Zie je 't wel, zeg, dit is nou onze huiskamer; is 't niet net als ik verteld heb? Kijk 'is rond!.... O moedertje, u zult het wel gauw gaan merken, 't is toch zoo'n rijke kerel, die groote, heerlijke schat van mij!” Huib glimlachte blozend en knikte haar teeder toe, begon dan zelf te praten, vriendelijk en rustig, tegen dat vreemd impassibele, in smarten verdoofde en verstroefde gelaat.... waarin hij toch zag: de gelijkenis. Maar zóó zou Lieneke nooit worden. Bonzen hoorde hij zijn hart. Hij vertelde door welk een toeval, een lotsbeschikking, ze elkander gevonden hadden, sprak over zichzelf en zijn vroegere huwelijk, zijn eenig dochttertje, zijn werk.... Het was waar, van zuivere litteratuurproductie kon niemand in Holland bestaan, maar hij deed er dan ook van allerlei bij, verwant